

ATT SLÅ HÅL PÅ TABUN OCH ODLA SKRIVARGLÄDJE

Linnéa Dahlgren och jag ålar oss igenom den tryckande folkmassan med cirtonté och blåbärs muffins i hand. Tillsammans tar vi riktning mot AF borgens café. När vi träder in i salen möts vi av en modern och välkomnande atmosfär. Korgstolar och låga träbord skapar små mysiga öar där man kan luta sig tillbaka och njuta av stunden. Vi slår oss ner bredvid ett par nyfikna studenter som tar sig en eftermiddagsfika för att pressa sig igenom plugget.

Vårt samtal kommer igång med lätthet och det första jag frågar den unga debutanten om är hennes liv innan författarskapet. Hon svarar att hon har velat bli författare sedan mellanstadiet. Intresset för att skriva väcktes till liv när Linnéas klass fick uppgiften att skriva en novell. Hon fullkomligt fångades av skrivandet och kände att hon ville utveckla novellen till en hel bok. På högstadiet började skrivandet mer seriöst och när hon inte trivdes med sin tillvaro och var mycket inuti sig själv så blev skrivandet en möjlighet att uttrycka sig kreativt. Det var både ett sätt för henne att få ur sig allt som inte kunde rymmas i hennes huvud men även ett sätt att fly från verkligheten. Skrivandet blev som en form av terapi, men även en möjlighet att skapa egna episka äventyr och karaktärer.

Linnéas hårda arbete med att förverkliga sin stora författardröm började på riktigt efter gymnasiet när hon sökte till olika skrivartutbildningar runt om i Sverige. Efter många motgångar kom hon in på en skrivartutbildning på Öland. Utbildningen var underbar men under resans gång fick hon tackla många hinder. Längre var det bara hennes familj som läste hennes berättelser och de fick bara läsa eftersom de bad henne om det. Linnéa berättar att det var så jobbigt för henne att lämna ifrån sig texten att hon inte kunde vara i samma rum när andra läste den. Efter en tid på skrivartutbildningen så började hon skicka in manus men de blev inte accepterade av något förlag. Fem år senare fick hon äntligen ett manus accepterat, manuset som utvecklades till hennes debutroman "Dagen då du förstörde allt".

Författarens roman handlar om två oskiljaktiga unga vänner, Melanie och Cassandra som växer upp tillsammans. En dag så vaknar Melanie och får veta att hennes bästa vän har tagit beslutet att ta sitt eget liv. Melanie är berättelsens drivkraft och måste nu tackla tillvaron utan Cassandra. Hennes liv vänds upp och ner, det är tufft att fortsätta andas utan den människa som alltid har funnits vid ens sida. Melanie lägger aldrig band på sina känslor utan låter dem flöda fritt. Som ung är det lätt att känna sig odödlig, men den världsbild man har raseras totalt när någon i ens närhet väljer att ta sitt liv. Bokens tunga och viktiga ämne förhindrar inte att den är väldigt läsvärd, vacker och full av lärdom.

Linnéa har själv haft en nära kontakt med ämnet eftersom hennes nära vän begick självmord när hon gick på högstadiet. Med tidens gång så insåg hon vikten av att prata om självmord och förstod att hon var tvungen att skriva om det. Linnéa berättar att hon fick idén till "Dagen då du förstörde allt" när hon satt en i en liten stuga ute i

skogen en allhelgonaafton och tittade in i en sprakande eld. I den stillsamma natten tänkte hon på sin kompis och funderade över vad hon skulle ha gjort annorlunda. Som många gånger innan önskade hon att hon hade haft en tidsmaskin och då fick hon idén till att skriva om någon som befinner sig i samma situation och har tillgång till det. Inte någon faktisk tidsmaskin utan någon som kan resa mentalt i tiden. Genast slog det henne att det måste jag skriva om!

Bokens syfte är att skapa fler samtal om ämnet och uppmana till en diskussion om hur ungas psykiska hälsa måste förbättras. Linnéa tror att hon bearbetade sin kompis självmord innan hon skrev boken och att det var en viktig erfarenhet som lade grunden till skrivandet. Med denna boken vill hon nå ut till unga genom dess tydliga budskap som kan spridas vidare till andra.

“Psykisk ohälsa blir allt vanligare och för att vända på det så måste vi prata om det och dela med oss av jobbiga upplevelser. Visa att det är såhär det kan vara, många mår dåligt och det är inget fel. Huvudkaraktären ville att hennes bästis hade pratat med henne om det. Om min kompis bara hade berättat hade han kanske inte känt sig tvungen att ta sitt liv, det är därför som det är viktigt att prata med någon när man mår dåligt”

Jag fortsätter med att fråga Linnéa hur hon balanserade en realistisk berättelse med de mentala tidsresorna. Är det inte lätt att det blir rörigt? Hon svarar att hon tyckte att sammanvävningen var naturlig eftersom hon är dragen till det övernaturliga. Fantastiken ger ett nytt perspektiv och gör det annorlunda. Hon ville utforska detta “om bara” och då kändes tidsresor ett bra sätt att göra det på.

Den unga författaren tycker om att skriva om utanförskap och att inte höra till. Hon vill helst skriva storslagna och episka berättelser men måste ibland ta ett steg tillbaka. Harry Potter böckerna har alltid spelat en stor roll som både en inspirationskälla och en förebild för hennes skrivstil. Likt J.K Rowling har hon ett enkelt och rakt språk och är mer berättardriven än språkdriven.

Innan hon började med att skriva sin bok så gjorde hon en lista med viktiga egenskaper hos alla karaktärerna, men de stämde inte när hon började skriva. Nu låter hon karaktärerna utveckla sig själva medans hon skriver. Hon fortsätter med att berätta att hon alltid skriver i en kronologisk ordning eftersom hon aldrig riktigt vet hur handlingen kommer att utveckla sig. Det är lika mycket en resa för henne som en resa för karaktärerna. “Ibland blir man förvånad när man sitter och skriver om hur saker och ting utvecklar sig” säger hon, med glittrande ögon och ett leende på läpparna.

Jag frågar Linnéa vad författarskapet betyder för henne och hon svarar att det betyder otroligt mycket att ha uppnått den drömmen, men att man inte ska glömma att det krävdes hårt arbete. Det är viktigt att vara envis och fortsätta att skriva när det

är svårt. Oftast så kan man inte leva som författare och behöver en annan ekonomisk sysselsättning. Just nu så pluggar Linnéa till bibliotekarie och ser fram emot sitt jobb. Trots alla motgångar i författarlivet så har hon hållit modet uppe.

“Så länge skrivandet är roligt för mig så spelar det ingen roll hur det går, att det blir en bok av det är bara en bonus. Det krävs att man verkligen brinner för det för att man ska orka skriva och ta sig igenom processen att ge ut boken”. Idag vill hon ha så många läsare som möjligt eftersom att det är spännande med olika tolkningar från läsare och att lyssna på folk som har tagit del av den. ”Det är då jag känner att texten hittar hem” berättar Linnéa med värme i rösten.

Jag frågar sedan henne hur det är att jobba som författare. Hon svarar att skrivandet funkar bäst när hon skriver i perioder där inspirationen flödar och inte alls skriver när hon inte känner för det. Hon skriver av lust vilket funkar bäst för henne. När hon väl har dykt in i sin egen värld så vill hon skriva så mycket som det bara går. Inspirationen kommer naturligt för henne och lite när hon minst anar det. Hon tipsar om att se mycket på film, läsa och vara om sig och kring sig. Själv försöker Linnéa att inte medvetet skriva utifrån verkliga personer. Hon medger dock att mamman i boken är inspirerad av hennes egna föräldrar som en hyllning till hur de stöttade henne efter att hennes kompis begick självmord.

Två saker som hon tycker är speciellt viktiga för att lyckas i skrivandet är att ha roligt och att vara väldigt envis. “Det kommer inte att gå första gången du försöker men man ska inte ge upp, bokbranschen är jättetuff. Man ska vilja bli författare för att man får ut något av att förmedla en berättelse”. Linnéa tycker nästan alltid att det är roligt att skriva men fick skrivkramp efter att hennes debutroman kom ut. Lösningen blev att helt byta changer och just nu arbetar hon på en spökberättelse för mindre barn och älskar sitt projekt. Vi avslutar intervjun efter en intensiv men glad pratstund. En känsla av hopp hänger i luften, ett hopp om en öppen framtid som inte är tyngd av en meningslös tabu.

Av: Moa Sjölin